

Arrest

nr. 77 935 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 15 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDORMAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2011 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer O.G.

1.2. Op 1 juli 2011 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als partner in een duurzame relatie.

1.3. Op 15 december 2011 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van

een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01/07/2011 werd ingediend door:

Naam: S. {..}

Voornaam: I.M. {..}

Geboortedatum: 20/11/1989

Geboorteplaats: LAGOS (Nigeria)

Om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd namelijk: bewijs samenwoning 1 jaar of bewijs 2 jaar elkaar kennen met regelmatige ontmoetingen

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 9 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de (materiële) motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Tegenpartij besliste tot weigering van verblijf omdat verzoekster het bewijs niet leverde van samenwoning van 1 jaar, noch van elkaar meer als 2 jaar te kennen met regelmatige ontmoetingen. Nochtans werd hierboven reeds aangegeven dat verzoekster reeds geruime tijd voor haar officiële inschrijving als samenwonende met de heer A. {..} feitelijk met deze laatste samenwoonde en een duurzame relatie had. Getuige daarvan het attest van wettelijke samenwoning, officieel sinds 14 april 2011 (men gaat toch niet wettelijk samenwonen zonder elkaar reeds geruime tijd 1 Voor de volledigheid: op 30 december 2011 werd een tweede keer een verklaring afgelegd tot wettelijke samenwoning (stuk 3). 3 te kennen?-stuk 3). Het attest van samenwoning bewijst ten andere ook reeds het officiële samenwonen van verzoekster en de heer A. {..}. Daarnaast is verzoekster ook omzeggens een half jaar zwanger van de heer A. {..} (stuk 8), hetgeen ten overvloede bewijst dat verzoekster de heer A. {..} reeds lang voor de officialisering van hun samenwonen kende en duurzame betrekkingen met hem onderhield. Door met het bovenstaande geen rekening te houden heeft tegenpartij onredelijk en onzorgvuldig gehandeld, minstens is er sprake van een schending van de motiveringsplicht. Voor de goede orde merkt verzoekster op dat binnen afzienbare tijd een nieuwe aanvraag van verblijfskaart aangevraagd op basis van een familielid van een burger van de Unie als partner duurzame relatie zal worden ingediend.”

2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekster nalaat uiteen te zetten hoe en in welke mate de bestreden beslissing dit artikel schendt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

2.4. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

“§1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. {...}

§2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

{...}”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 juli 2011 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner in een duurzame relatie. Verzoekster valt aldus onder de toepassing van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

{...}

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben

{...}”

Bij haar aanvraag van 1 juli 2011 voegde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd op 14 april 2011. Aan verzoekster werd gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 30 september 2011 bewijzen voor te leggen van de duurzame relatie. Blijkens het administratief dossier heeft verzoekster hieraan verzaakt.

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, alsook aan te tonen dat deze relatie al minstens één jaar duurt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van 1 juli 2011 enkel de verklaring tot wettelijke samenwoning van 14 april 2011 heeft voorgelegd. Daarnaast bevat het

administratief dossier een document "*onderzoek nieuwe hoofdverblijfplaats*" van 16 mei 2011, waaruit blijkt dat verzoekster samenwoont op het adres van haar partner.

De Raad stelt vast dat verzoekster met de verklaring van de wettelijke samenwoning van 14 april 2011, niet aantoont dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag (1 juli 2011), onafgebroken in België of een ander land met haar partner heeft samengewoond.

Waar verzoekster stelt dat zij voor haar officiële inschrijving reeds geruime tijd samenwoonde met haar partner en dat ze niet zouden zijn gaan wettelijk samenwonen moest er geen duurzame relatie zijn, wijst de Raad er op dat een loutere bewering niet volstaat om aan te tonen dat men een duurzame relatie heeft, zodat dit hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing die hun grondslag vinden in het administratief dossier. De Raad ziet ook niet in hoe de verklaring van wettelijke samenwoning van 14 april 2011 het bewijs kan vormen van het officieuze samenwonen van verzoekster voor die datum. Deze verklaring toont slechts aan dat verzoekster sinds 14 april 2011 samenwoont, wat minder dan één jaar voor de aanvraag is.

Verzoekster meent voorts dat haar zwangerschap van omzeggens een half jaar ook bewijst dat zij elkaar reeds lang voor de wettelijke samenwoning kenden en dat zij duurzame betrekkingen met haar partner onderhield. Zij voegt ten bewijze hiervan bij het verzoekschrift een echografie en een attest met vermoedelijke bevallingsdatum. De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekster nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift aangebrachte echografie en het attest met vermoedelijke bevallingsdatum kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekster sinds een half jaar zwanger zou zijn, los van de vaststelling dat dit op zich geen bewijs inhoudt van het vaderschap van haar partner, evenmin aantoont dat zij minstens één jaar voor de aanvraag samenwoont of dat zij haar partner sedert ten minste twee jaar voor de aanvraag kent.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoekster geen stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij en haar partner minstens één jaar voor de aanvraag samenwoonden of dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en het bewijs hebben geleverd dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

2.5. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Zoals blijkt uit de bespreking hoger maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het enig middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER